

Բանասաց՝ Գուրգեն Կարապետյան, 75 տարեկան, Ասկերանի շրջան, գյուղ
Խնածախ, այժմ ապրում է Երևանում:

Բանահավաք՝ Կարապետյան Կարեն, ԵՊՀ հայ բանասիրության ֆակուլտետի
ուսանող: Ապրիլ, 2024թ., Երևան:

Պանոս Լան (բանող նան)¹

Ասկերանի շրջանի Խնածախ գյուղը գտնվում ա Ստեփանակերտից 5 կիլոմետր
հեռավորության վրա: Գյուղը թիկնած է բարձրաբերձ սարերի գոգին: Ասում են, թե շատ
տարիներ առաջ ուժեղ արաշտա իլնի, մի տատիկ հավաքալ ա սաղ շենին ժողովուրդին
և պիրցիրա սարերը: Էնտեղ վայրի պտուղնի, զրկեռ, մոշ, հուն հավաքելով ժողովուրդը
պահալա: Եվ մինչև արաշտը պրծնիլը էտ տատին մըռալա: Տատիի գերեզմանը
տըռալա հուշարձան-սրբատեղ և կոչվումա Պանոս Լան, այսինքն բանող նան: Այժմ
սաղ ժողովուրդը, եթե ուղում են Աստծուն տուրք մատուցել, գառ, աքլոր վերցնում
քինամըն դեղ հիշում են Պանոս Լանին և էտ ավանդույթի համաձայն մնացալ ա որպես
էտ գյուղի սուրբ տեղը: Պանոս Լանը, այսինքն բանող նանը սրբատեղա տըռալ
Խնածախա գյուղի հետի:

ԲԱՌԱՐԱՆ

Արաշտ - երաշտ

սաղ – բոլոր, ամբողջ

պիրցինել – բարձրացնել

պրծնիլ – ավարտվել, վերջանալ

տըռալ – դառնալ

քինալ – գնալ

¹ Բանասաց՝ Գուրգեն Կարապետյան, 75 տարեկան, Ասկերանի շրջան, գյուղ Խնածախ, այժմ ապրում է
Երևանում: Բանահավաք՝ Կարապետյան Կարեն, ԵՊՀ հայ բանասիրության ֆակուլտետի ուսանող: